

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Ing. J. R., LL.M.**, zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem se sídlem Praha 3, Ondříčkova 1304/9, proti žalovaným **1) Policii České republiky - Krajskému ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kongresová 2, a **2) Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2019, č. j. 11 A 92/2019-45,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaným **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] V záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl Městský soud v Praze žalobu, kterou se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který měl spočívat v tom, že mu příslušníci Policie ČR nařídili ukončit vyklízení bytů č. 13 a č. 14 v jeho vlastnictví na adrese x, které prováděl dne 1. 4. 2019. Konkrétně navrhoval, aby soud postup zasahujících policistů deklaroval jako nezákonný zásah ve smyslu ustanovení § 82 *in fine* soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Z hlediska skutkového stavu věci považoval městský soud za nesporné, že žalobce pronajal výše označené byty paní Š. Š. a paní Š. M. Dne 1. 4. 2019 se žalobce dostavil spolu s dalšími dvěma muži do bytu paní Š. se záměrem byt vyklidit, neboť měl za to, že nájem (v souladu s uzavřenou nájemní smlouvou a jejím dodatkem) skončil v důsledku nezaplacení nájemného. Nájemkyně zavolala policii a požádala o pomoc s tím, že má v bytě cizí osoby. Přivolaná hlídka na místě konstatovala, že mezi žalobcem a nájemkyní je

soukromoprávní spor, který není oprávněna řešit. Zasahující policisté žalobci sdělili, že si nemůže počínat svémocně, ale musí se obrátit na příslušný civilní soud a vyčkat jeho rozhodnutí; poté žalobci nařídili, aby opustil byt paní Š. a upustil rovněž od záměru vyklidit ze stejných důvodů byt paní M.

[3] Při vlastním hodnocení věci městský soud zdůraznil, že v řízení podle § 82 s. ř. s. není jeho úkolem jakkoli hodnotit, komu svědčí (hmotné) právo ve sporu mezi žalobcem a nájemkyní, předmětem řízení je toliko hodnocení postupu příslušníků Policie ČR. Rovněž zasahující policisté nebyli povinni ani oprávněni rozhodnout, na čí straně je v soukromoprávním sporu právo. Žalobu shledal nedůvodnou již jen z toho důvodu, že žalobce spatřuje nezákonnost postupu policie právě v řešení této otázky.

[4] Městský soud připomněl, že soudní ochranu před nezákonným zásahem, je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu možné poskytnout pouze tehdy, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: žalobce musí být (1) přímo (2) zkrácen na svých právech (3) nezákonným (4) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím a (5) byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. V případě žalobce byla sice splněna podmínka čtvrtá – policisté provedli zásah spočívající ve verbálních pokynech, a pátá – pokyny byly adresovány přímo žalobci, nebyly však splněny první tři z těchto podmínek. Žalobce předně vůbec neoznačil žádné *veřejné subjektivní právo*, do něhož bylo předmětnými pokyny *přímo* zasaženo. I kdyby městský soud implicitně dovodil, že se jednalo o zásah do práva vlastnického, musel by shledat, že nebyla naplněna podmínka třetí, tedy že se tak stalo *nezákonně*, tj. že zasahující policisté postupovali v rozporu s určitým právním předpisem. Ostatně ani v tomto ohledu žalobce žádný předpis neoznačil. Městský soud proto konstatoval, že příslušníci Policie ČR postupovali v souladu s § 2 a § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) s cílem chránit veřejný pořádek a bezpečnost osob a majetku.

[5] Dále se městský soud vyjádřil k dílčím skutkovým okolnostem případu. Uvedl, že pro posouzení věci nebylo relevantní, zda jeden ze zasahujících policistů mylně označil žalobu na přezkoumání oprávněnosti výpovědi z bytu ze dne 28. 3. 2019 předloženou nájemnicí za „*předběžné opatření*“. Bylo by totiž možné usuzovat, že policista tím mínil sdělit pouze to, že mezi žalobcem a paní Š. panuje ve věci nájmu bytu spor, který dosud nebyl vyřešen. Žalobci nicméně nebylo zabráněno pokračovat ve vyklízení bytu pouze na základě tohoto dokumentu. Policisté v žalobcově jednání spatřovali nedovolenou svépomoc a správně vyhodnotili, že uvedený spor nejsou oprávněni rozhodnout.

[6] Není ani rozhodné, zda žalobce zaslal nájemkyni dne 14. 1. 2019 výpověď z nájmu bytu, zda se nájemkyně vyhýbala jejímu převzetí či zda byla tato výpověď slovy žalobce „*realizovatelná*“. Tyto otázky není oprávněn v daném řízení řešit ani správní soud.

[7] Důvodným neshledal městský soud ani argument, že policisté nevzali v potaz text předložené nájemní smlouvy, konkrétně jejich čl. V odst. 3 a 4. Touto argumentací totiž žalobce *de facto* požaduje, aby zasahující policisté bezprostředně posoudili, zda nájemní vztah skončil. To ovšem není v možnostech zasahujících příslušníků, respektive ti k tomu nejsou oprávněni. Žalobci nepřisvědčil ani v tom, že by posouzení smlouvy civilním

pokračování

soudem nebylo nutné; je to právě tento soud, který je oprávněn řešit, zda došlo k ukončení nájmu, či nikoli.

[8] Městský soud provedl důkaz videozáznamem pořízeným žalobcem; neprováděl však dokazování žalobcem předloženou nájemní smlouvou a doručenkami nepřevzatých dopisů paní Š. a paní M., neboť ty nejsou způsobilé přispět k posouzení věci. Tyto důkazní prostředky nepodávají informace o průběhu události, spočívající v jednání policistů dne 1. 4. 2019, ale mohou přispět toliko k určení, komu svědčí právo v civilním sporu (což není předmětem řízení v dané věci). Ačkoli žalobce nikterak nerozvedl svoji argumentaci k zásahu policistů ve vztahu ke druhému z bytů, který měla v pronájmu paní M., lze podle městského soudu i na tento případ vztáhnout stejné závěry.

[9] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Stěžovatel úvodem své kasační stížnosti vylíčil události, které předcházely předmětnému zásahu, a zopakoval svoji žalobní argumentaci. Uvedl, že rozhodně neopustil byt paní Š. dobrovolně; policistům sdělil, že tak učiní až na jejich výslovný pokyn, který následně dostal a uposlechl jej (viz videozáznam). Právě v tomto pokynu spatřuje nezákonný zásah.

[11] Podle názoru stěžovatele je policie povinna při zásahu vzít v úvahu podstatu soukromoprávního sporu, jakož i jeho trestněprávní rovinu. Jinak by totiž nebylo možné poskytnout ochranu ani například nájemci, který by mohl být pronajímatelem násilně vystěhován, ačkoli byt užívá oprávněně; naopak by nebylo možné postihnout zloděje či squattera, kteří by se do bytu vloupali a prokazovali se falešnou nájemní smlouvou. Právní řád zná různé formy předběžného opatření – od vazby, přes daňový zajišťovací příkaz po vykazání z bytu. Ve všech těchto případech musí být předběžně posouzeny aspekty, které jsou podstatné pro konečné rozhodnutí. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se zajišťovacích příkazů, podle níž správce daně nemusí v rámci zajišťovacího příkazu přezkoumávat daňovou povinnost, a rozhodnutí tedy nemusí být postaveno najisto. Podle stěžovatele tudíž měl žalovaný soukromoprávní spor při zásahu předběžně posoudit a správní soud – byť se nezabývá soukromoprávní stránkou věci - pak měl přezkoumat, zda postup žalovaných byl správný. Veřejné právo je propojené s právem soukromým, proto podstatou zásahu policie je právě vyhodnocení soukromého práva a rozhodnutí, zda jde s větší pravděpodobností o squattera nebo nájemníka.

[12] Pokud tedy zasahující policisté měli předběžně vyhodnotit situaci, bylo třeba zkoumat, jaké indicie a důkazy měli v danou chvíli k dispozici. Z toho důvodu je nutné se zabývat tím, jak tito policisté vyhodnotili listiny předložené na místě při zásahu. Žalovaný měl podle stěžovatele na místě všechny informace k tomu, aby vyhodnotil, že podmínky pro ukončení nájemního vztahu byly beze zbytku naplněny.

[13] Závěrem kasační stížnosti vyjádřil stěžovatel názor, že v jeho případě byly naplněny i první tři podmínky nezákonného zásahu. Stěžovatel míní svobodně nakládat se svým majetkem, přičemž toto oprávnění vyplývá přímo z Ústavy a z § 1012 občanského zákoníku – tím byla naplněna první i druhá podmínka. Zásah do vlastnického práva

ostatně městský soud implicitně dovodil. Naplnění třetí podmínky spatřuje stěžovatel v tom, že žalovaný zasáhl do jeho práv tím, že mu neoprávněně nařídil opustit jeho vlastní byt a poskytl ochranu jiným osobám.

[14] Žalovaná 1) ve vyjádření ke kasační stížnosti zrekapitulovala své vyjádření k žalobě. Dále uvedla, že se městský soud vyrovnal se všemi skutkovými aspekty věci a správně vyhodnotil jednání zasahujících policistů. Připomněla, že stěžovatel neměl exekuční titul k vyklizení nemovitostí. Přivolaná hlídka nebyla povinna určit hmotněprávní kvalifikaci skutku, kterých se mohl stěžovatel a další dva muži dopustit, pracovala toliko s podezřením ze spáchání trestného činu porušování domovní svobody, které vycházelo z reálných skutečností. Stěžovateli nelze přisvědčit, domáhá-li se ústavně chráněného práva na svobodné nakládání se svým vlastnictvím, neboť výkon vlastnických práv byl v daném případě omezen ustanoveními občanského a trestního zákoníku (zejména § 12 a § 2286 a násl. občanského zákoníku a § 178 trestního zákoníku). Stěžovatel nadto uvedl tento argument poprvé až v kasační stížnosti, proto by k němu Nejvyšší správní soud ani neměl přihlížet.

[15] Žalovaný 2) odkázal na své předchozí vyjádření k žalobě a zejména na podrobné vyjádření k žalobě podané žalovaným 1), které přijal za vlastní.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] V projednávané věci není sporu o tom, že policisté, kteří dne 1. 4. 2019 přijeli na oznámení paní Š. do bytu, který si od stěžovatele pronajímala, dali stěžovateli pokyn, aby tento byt opustil. Podstatu stěžovatelem vytýkaného jednání žalovaného ostatně vystihl městský soud tak, že *„příslušníci Policie ČR provedli zásah spočívající primárně ve verbálních pokynech adresovaných přímo žalobci“*. Stěžovatel má za to, že tento pokyn byl nezákonný, neboť zasahující policisté neposkytli ochranu jeho vlastnickému právu k bytu, ačkoli se v něm podle jeho tvrzení nájemkyně zdržovala neoprávněně poté, co nájemní vztah skončil. Rozporuje tak především závěr městského soudu o nenaplnění třetí podmínky, tj. *nezákonnosti* tohoto zásahu. Jeho stěžejním argumentem je, že policisté byli povinni vzít v potaz soukromoprávní povahu stěžovatelova sporu s nájemkyní a na základě předložených listin jej předběžně vyhodnotit. Tato námitka je nedůvodná.

[19] Podle § 12 občanského zákoníku se může každý, kdo se cítí ve svém právu zkrácen, *domáhat ochrany u orgánu veřejné moci. Nestanoví-li zákon jinak, je tímto orgánem veřejné moci soud.*

[20] Podle § 7 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), *v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*

[21] Ze skutkových okolností případu je zřejmé, že v době zásahu existoval mezi stěžovatelem a nájemkyní spor o trvání nájemního vztahu k předmětnému bytu. Stěžovatel

pokračování

se cítil dotčen ve svém vlastnickém právu tím, že (podle jeho názoru) nájemkyně užívala byt neoprávněně, zatímco nájemkyně byla přesvědčena o neplatnosti či neoprávněnosti výpovědi z nájmu bytu, pročez ji napadla žalobou u Obvodního soudu pro Prahu 3. Závazek vzniklý nájemní smlouvou mezi stěžovatelem a nájemkyní je přitom ryze občanskoprávní povahy, projednání a rozhodnutí sporů vyplývajících z této smlouvy je proto výhradně v pravomoci civilního soudu (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).

[22] Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za vhodné rovněž připomenout, že nájem bytu je v českém právním prostředí tradičně vztahem chráněným ze strany státu. Nutnost zvláštní úpravy tohoto institutu je dána jednak snahou o uspokojení bytových potřeb obyvatel a jednak specifickým postavením nájemce jako slabší smluvní strany nájemní smlouvy. Současně platí, že úprava nájmu bytu obsažená v § 2235 a násl. občanského zákoníku je relativně kogentní, což znamená, že se od ní nelze odchýlit v neprospěch nájemce. Pokud jde o skončení nájmu bytu, promítá se ochrana tohoto smluvního vztahu ve specifických ustanoveních občanského zákoníku o formě výpovědi (§ 2286), výpovědních důvodech a lhůtě (§ 2288 a § 2291), jakož i v povinnosti poučit nájemce o možnosti domáhat se přezkoumání oprávněnosti výpovědi z nájmu soudem (§ 2290).

[23] Dále je třeba upozornit, že *skončení nájmu* nelze zaměňovat s *odevzdáním bytu* – tím se rozumí situace, kdy dojde k předání klíčů pronajímateli, přičemž pronajímateli nic dalšího nebrání v přístupu do bytu, případně situace, kdy nájemce byt opustí takovým způsobem, že lze nájem považovat bez jakýchkoli pochybností za skončený (viz § 2292 občanského zákoníku). Z toho důvodu je mylná domněnka stěžovatele, že byl oprávněn do bytu paní Š. bez dalšího vstoupit a svépomocí jej vyklidit poté, co dle jeho názoru nájem skončil. Jakkoli totiž občanský zákoník připouští svépomoc jako prostředek k odvrácení zásahu do soukromých práv, primárním způsobem ochrany zůstává ochrana soudní (viz § 12 tohoto zákona); svépomoc (§ 14 občanského zákoníku) je naopak vyhrazena toliko pro urgentní situace, kdy by zásah orgánu veřejné moci (zde soudu v občanském soudním řízení) přišel pozdě nebo nepřišel vůbec. Zároveň je třeba zdůraznit, že svépomocí ve smyslu citovaného ustanovení se rozumí toliko *vlastní jednání* nositele práva *vlastními prostředky*, nikoli jednání s pomocí dalších osob. Pro úplnost lze uvést, že v rámci svépomoci není dovoleno ani jednání, které směřuje ke změně *statusu quo*. Jinými slovy, svépomoc nepřichází v úvahu při pokojném, byť protiprávním stavu, který již určitou dobu trvá (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2009, sp. zn. 25 Cdo 815/2008, a svémocné rušení držby dle § 1003 občanského zákoníku).

[24] Žalovaná 1) správně podotýká, že není-li byt nájemcem odevzdán dobrovolně, je na pronajímateli, aby se obrátil na civilní soud s žalobou o vyklizení nemovité věci (bytu) a vyčkal vydání vyhovujícího rozsudku. Je to totiž právě soud v občanském řízení, jenž s konečnou platností rozhoduje o tom, zda nájemní vztah skončil a zda je nájemce oprávněn v bytě setrvat. Nicméně ani poté, co by nabylo právní moci rozhodnutí soudu o povinnosti nájemce byt vyklidit, čímž by tedy bylo postaveno na jisto, že původnímu nájemci již nesvědčí právo byt užívat, není vlastníkem bytu oprávněn jej vlastními silami vystěhovat, pokud se nájemník soudnímu rozhodnutí dobrovolně nepodvolí. Nesplní-li původní nájemce povinnost uloženou pravomocným rozhodnutím soudu, nezbude pronajímateli, než se opětovně obrátit na soud s návrhem na provedení výkonu rozhodnutí soudem či exekuce soudním exekutorem. Pravomocné rozhodnutí soudu o povinnosti

původního nájemce vyklidit byt bude v tomto případě (nezbytným) exekucním titulem. Jedinou přípustnou alternativou k tomuto postupu by bylo uzavření smlouvy ve formě notářského zápisu se svolením k přímé vykonatelnosti, i zde však oprávnění realizovat vyklizení bytu přísluší soudu či exekutorovi.

[25] S ohledem na shora uvedené se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s městským soudem v tom, že není v pravomoci, ba ani v reálných možnostech příslušníků Policie ČR při jejich zákroku vedenému z titulu tvrzeného neoprávněného zásahu do obydlí, hodnotit, které ze znesvářených stran svědčí v občanskoprávním sporu právo. Ze stejných důvodů nepřísluší o těchto otázkách rozhodovat ani soudu ve správním soudnictví. Uvedené nelze ovšem vykládat tak, že by příslušníci Policie ČR nemohli ve prospěch vlastníka, či naopak držitele či nájemce bytu, využít svých pravomocí plynoucích ze zákona o policii. Bude tomu tak zejména v situacích, kdy není potřebné provádět hodnocení platnosti nájemní smlouvy, podané výpovědi z nájmu, apod., tedy v případech, kdy došlo k zásahu pokojného stavu - užívání bytu vlastníkem či jinou oprávněnou osobou, anebo osoba zdržující se v bytě vlastníka není schopna předejít alespoň plausibilní tvrzení o právních důvodech, které jí umožňují byt užívat či se v něm zdržovat. O takový případ se však z důvodů výše popsaných v nyní posuzované věci evidentně nejednalo; naopak zde policie správně chránila pokojný stav užívání ze strany nájemkyně.

[26] Zcela lichá je také stěžovatelem namítaná analogie k zajišťovacím příkazům na nesplacnou nebo dosud nestanovenou daň (§ 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád) či jiným druhům „dočasných opatření“, jako je vazba (§ 67 a násl. trestního řádu) nebo vykázání z bytu podle § 44 zákona o policii. Ve všech stěžovatelem zmiňovaných případech jde o mimořádné instituty v oblasti daňového, trestního a správního práva, které směřují k ochraně důležitého, veřejným právem chráněného, zájmu (život a zdraví osob, bezpečnost majetku, fiskální zájmy státu, řádný průběh trestního řízení apod.) před bezprostředně hrozícím útokem (či nebezpečím) na tento zájem či k odvrácení takového útoku (nebezpečí). Pokud jde o zajišťovací příkaz a vazbu, je sice pravdou, že příslušný orgán zde předběžně zkoumá i podmínky pro vydání meritorního rozhodnutí, toto předběžné posouzení a uložení takového opatření však přísluší výlučně témuž orgánu, který rozhoduje poté i ve věci samé, a je tedy kompetentní potřebnou úvahu kvalifikovaně provést. Stěžovatelův příměr k těmto institutům tedy není opodstatněný proto, že o oprávněnosti užívat byt s konečnou platností rozhoduje civilní soud a nikoli policie. Podstatné tedy je, že smyslem užití odkazovaných opatření je předejít zmaření výsledků již probíhajícího či v budoucnu vedeného řízení vedeného ve věci samé, přičemž o jejich užití rozhoduje orgán, který je povolán řešit i k rozhodnutí ve věci samé. Co se týče vykázání z bytu, lze souhlasit se stěžovatelem, že uplatnění tohoto opatření je zcela v pravomoci příslušníků Policie ČR. Jedná se ale o dočasné opatření výjimečné povahy, sledující ochranu osob v akutním nebezpečí domácího násilí (tedy situaci bezprostředně ohrožující jejich zdraví či dokonce život). Jde o případ tzv. „bezprostředního zákroku“, který se užije v případech, kdy soudní ochrana těchto chráněných zájmů nemusí být dostatečně rychlá (k tomu srov. § 751 a násl. občanského zákoníku a § 400 a násl. zákona o zvláštních řízeních soudních). O takový (typově souměřitelný) případ však ve věci stěžovatele nešlo, a nelze tak než zopakovat, že odpovídajícím přípustným prostředkem ochrany jeho vlastnického práva byla žaloba u soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení. Pro úplnost lze dodat, že právní instituty, jejichž analogie se stěžovatel dovolává, jsou zakotveny v pozitivním právu, které stanovuje jasné a konkrétní podmínky pro jejich

pokračování

užití, jakož i pravidla, podle kterých se musí postupovat; i v tom je zřejmá distinkce oproti obecné pravomoci Policie ČR provést úkon či přijmout jiné opatření sledující zajištění bezpečnosti osob a majetku a veřejného pořádku (§ 2 a § 10 zákona o policii).

[27] V uvedeném kontextu je podstatné, že městský soud správně určil předmět řízení o zásahové žalobě stěžovatele, kterým byl v dané věci postup zasahujících policistů z hlediska působnosti Policie ČR (§ 2 zákona o policii) a pravomoci příslušníka Policie ČR (§ 10 zákona o policii). Podle § 2 citovaného zákona „[p]olicie slouží veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti [...]“. Podle § 10 odst. 1 téhož zákona, je policista ve službě v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie, povinen provést úkon v rámci své pravomoci nebo přijmout jiné opatření, aby ohrožení nebo porušení odstranil. Tímto úkonem může být například zákrok (§ 10 odst. 5 zákona o policii), slovní výzva či upozornění, oznámení věci orgánu činném trestním řízení apod. V projednávané věci provedli příslušníci Policie ČR úkon spočívající v pokynu stěžovateli, aby opustil byt paní Š. Měli totiž (nikoli zjevně bezdůvodně) za to, že stěžovatel neoprávněně vstoupil do obydlí této nájemkyně, čímž ohrožoval bezpečnost její i jejího majetku; konkrétně spatřovali v jednání stěžovatele možné porušování domovní svobody ve smyslu § 178 trestního zákoníku. Je proto třeba souhlasit se žalovanou 1), že zasahující policisté byli oprávněni a zároveň povinni na ochranu tohoto právem chráněného zájmu (domovní svobody) zasáhnout. Zásah, který spočíval toliko v pokynech policistů, jakkoli se při hodnocení situace mohli dopustit terminologických nepřesností, považuje Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem za souladný se zákonem a přiměřený dané situaci.

[28] Nejvyšší správní soud konečně shledal nadbytečným zabývat se námitkou splnění první a druhé podmínky nezákonného zásahu. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. lze totiž poskytnout pouze tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky uvedené v tomto ustanovení. Není-li tedy buď i jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze soudní ochranu poskytnout (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS). Z toho, co bylo uvedeno výše, je však zřejmé, že nebyla naplněna minimálně třetí z uvedených podmínek, tj. *nezákonnost* zásahu, neboť zasahující policisté postupovali v mezích zákona, s cílem chránit bezpečnost osob a majetku. Již jen z tohoto důvodu nemohla být žaloba stěžovatele úspěšná.

[29] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[30] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšné účastníky – žalovaného 1) a 2), v jejich případě nebylo prokázáno, že by jim v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalovaným náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu